

CHRISTOPHOREA

EDIDIT

LEO STERNBACH.

SEORSUM IMPRESSUM EX COMMENTARIIS SOCIETATIS PHILOLOGAE,
QUIBUS INSCRIBITUR »Eos«, VOL. V., P. 7—21.

LEOPOLI.
SUMPTIBUS SOCIETATIS PHILOLOGAE.
TYPIS E. WINIARZ.
1899.

188551

—
III
—

188551

III

CHRISTOPHOREA.

Christophori Mitylenaei carmina*), qui saeculo undecimo Romano III. (1028—1034), Michaelae IV. (1034—1041), Michaelae V. (1041—1042) et Constantino IX. (1042—1054) regnantibus meritissimam ingenii poetici gloriam consecutus est, rarissime a viris doctis tractari, non est quod miremur, si orationis contextum infractum et amputatum consideramus, qualem unicus codex Cryptensis (C) a muribus corrosus suppeditat. Peropportune igitur accidit, ut codex praestantissimus M (= Paris. Gr. n. 690 Suppl., membranac. in 4°, saec. XII) praeter alia litterarum Graecarum monumenta etiam nonnullas Christophori particulas servaret; quas quidem in lucem edere operae pretium est, ut saltem aliquatenus libri Cryptensis detrimenta resarciantur.

Initium Christophorea in lacunosa codicis M parte capiunt a versu tricesimo carminis CXXII, unde facile intelligi potest, cur auctoris nec vola nec vestigium appareat, — sed nihilominus grate munusculum Parisinum excipiamus necesse est, quod uncis includendum curavi, quo melius supplementa ab exemplari editionis Rocchianae internoscantur.

I. Εἰς τὸν (ἀράχνην).

Ἐκπλήττομαί σου τὴν σοφὴν τεχνουργίαν,
 Ἄδωνα(ῖ) ,
 καὶ τὴν κτίσιν σου πᾶσαν εἰς νοῦν λαμβάνων
 πῆξίν τε
 5 ἐμαυτὸν αὐτόν, πῶς παρήγμαί καὶ πόθεν,

*) Antonio Rocchi, Versi di Cristoforo Patrizio editi da un codice della monumentale badia di Grotaferrata (Romae 1887).

Ad notatam critica: I.) = n. CXXII p. 57 R(occhi): ἀράχνην in lemmate supplevit R || v. 2 Ἄδωνα] scripsi, Ἄδωνά: R, qui ex codice Ἄδωνά... enotavit || 3 in

- και τί πρὶν ἤμην καὶ (τι)ί νῦν, (νοῶν ὅτι)
 τῆς γῆς ὁ χοῦς ὑπῆρξα σὴν κατ' εἰκόνα·
 ἀπαξαπλῶς δὲ τῇ νοῶς (θεωρία)
 βλέπων ἕκαστα καὶ κατασκοπῶν ἕμα,
 10 ἄρῶντον εἰς ἵλιγγον ἐμπί(πτω τότε),
 μύω δὲ τὸν νοῦν, ὡςπερ οὐκ ἐξισχύν
 πρὸς ἥλιον σῆς γνώσεως ἀπ(οβλέπειν).
 Ὅθεν πρὸς ἕμνον εὐθέως ἀνατρέχα,
 τῇ σῆ πρὸς ἰσχὺν εὐχαριστῶν (οὐσία),
 15 ἦν ἐξ ἀπάντων πρὸς μέρος τῶν κτισμάτων
 ἔχων ἐπαινεῖν οὐδαμῶς ὠ(ρισάμην).
 Ἐξ εὐτελοῦς γοῦν πλάσματος νῦν αἰνέσω,
 οὐκ εὐτελοῦς μὲν οὐδὲ μικροῦ (συνόλως),
 εἴ τις πρὸς αὐτὸ καὶ μόνον βλέπειν θελοι,
 20 πανευτελοῦς δὲ καὶ χαμαιζήλ(ου πάνν),
 ἂν πρὸς τὰ λοιπὰ πλάσματα βλέπειε τις.
 Πλὴν ἀλλὰ τᾶλλα νῦν παραδραμῶν (λόγω)
 ἴδε πρὸς αὐτὴν τὴν ἀράχου πᾶς φύσιν
 καὶ Δημιουργοῦ γνῶσιν ἐκπλαγ(εῖς νόει),
 25 τοῦ γνώσεως χάρισμα δόντος πανσόφως
 ζῶψ βραχεῖ τε καὶ πανευτελεστά(τω)
 ὄρα γὰρ αὐτόν, πῶς ἐς ἀέρα τρέχει
 καὶ πῶς ἀνέρπει καὶ καθέρπει πολ(λάκις)
 καὶ τοὺς μίτους μεν εὐφυῶς διαπλέκει,
 30 τὰς συνθέσεις δὲ δεξιῶς διαγράφ(ει),

fine versus expectatur: Θεωμάζω τάχα || 6 τί νῦν] correxi, . . ἵβον C || νοῶν ὅτι temptavi
 cf. n. 119, 5 καὶ γὰρ εἰκῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου || 8 Θεωρία addidi cf. Suicer Thesaur.
 Ecclesiast. vol. I. p. 1396 || 10 ἵλιγγον] corr. R, ἵλλιγγον C || ἐμπίπτω] corr. R, τότε ipse
 adieci || 12 ἀποβλέπειν] correxi || 14 οὐσία dubitanter edidi || 16 ὠρισάμην] scripsi; de
 secunda vocis syllaba producta cf. F. Kuhn, Symbolae ad doctrinae περὶ διγρόνων hi-
 storiam pertinentes (Vratisl. 1892) p. 67 sqq. || 18 συνόλως addidi; syllabae συν mensura
 nihil offendit cf. ad v. 16 || 20 χαμαιζήλου] corr. R, πάνν ipse subiunxi || 22 παρα-
 δραμῶν] scripsi pro περιδραμῶν (sic) C, tum λόγω supplevi || 23 ἀράχου] ἀραχνοῦ C || πᾶς]
 πως? || 24 ἐκπλαγεῖς] corr. R || νόει addidi || 26 ζῶψ] ζωψ C || πανευτελεστάτω] corr. R ||
 28 πολλάκις pro πολ . . . edidi (πόλου temptavit R: »si solleva e discende verso il cie-
 lo«!) || inde a v. 30 (inc. f. 68^r M) lacunas commodissime M explet || διαγράφει] etiam R ||

- καὶ πρὸς τὸ νήθειν ἐκκενοῖ τὴν φροντίδα.
 Μακροὺς μὲν οὖν τὸ πρῶτον ἐντ(είνει στύλους),
 ὡς ἂν τὸν ἴστον ἀσφαλῶς ἐφεδράσῃ,
 αὐθις δὲ γραμμὰς ἐντίθ(ησι καὶ κύκλους),
 35 κύκλους ἀραιούς, κέντρον ἔν κεκτημένους·
 τοῦ τῶν ἀπάντων ἥπτονος καὶ (γὰρ κύκλου)
 κοινὸν τὸ κέντρον πᾶσι τοῖς ἄλλοις κύκλοις.
 Καὶ (ἦν μὲν ὀρθὰς γωνίας διεκφέρει),
 ἦν δ' ἀμβλυγώνους, ὀξυγώνους δ' αὖ πάλιν,
 40 (ἄνεισι καὶ κάτεισι καὶ συνιζάνει),
 (καὶ σχηματισμοὺς ποικίλους καταγράφει).
 Ἰδῆς ἐκεῖνον ἀκριβῶ(σας, εἰ θέλεις),
 (πῆ μὲν χαλῶντα πρὸς τὸ δόξαν τοὺς μίτους),
 πῆ δὲ προσυφαίνοντα δεξ(ιωτάτως),
 45 (καὶ χεῖλεσι πλέκοντα καὶ ποδῶν βάσει)
 θανμαστὸν ἴστον κερκίδ(ος πάσης ἄνευ).
 (Ἄγαν δὲ λεπτῶν τῶν μίτων πεφυκότων)
 ἔχεις ἐν αὐτοῖς καὶ συνεστῶσαν β(λέπειν)
 (θήραν παρ' αὐτῶν τῶν ἀράχνου δακτύλων).
 50 Εἰς γὰρ τὸ κέντρον τῶν κύκλων κεκυρμ(ένους),
 (δίκην λοχῶντος ἐν τόποις ἀποκρύφοις),
 μυίας ἐς αὐτοὺς εἰσιούσας τοὺς μίτους
 (ὡς ἰέραξ τις πέρδικας συλλαμβάνει)
 καὶ σφόδρα ταύτας τέρπεται κατεσθίειν,

32 ἐντείνει στύλους] ἐντείνει μίτους supplebat R, at cf. Pisides Hexaem. 1187 sqq. καὶ τῆ μεταξὺ τοῦ κενοῦ διαστάσει | στύλους ὑφαρμόζουσι ἀντισυνθέτους, | ὅπως τὸ μηχανήμα τῆς λεπτοουργίας | ὡς ἐξ ἀράχνου συντεθὲν μὴ συμπέση || 33 ἴστον] ἴστον CM || ἐφεδράση M, qui τ' ἀνεκφώνητον fere semper omittit || 34 ἐντίθῃσιν . . . corrigebat R || 39 ἀμβλυγώνους] ἀμβλυγώνους M. Voce ἀμβλύγωνος (=ἀμβλυγώνιος) Lexica augeri possunt || 42 ἀκριβωσιν (vel ἀκριβωμα) . . . conl. R || 44 πρὸς ὑφαίνοντα C || 46 ἴστον C, ἴστον M || κερκίδων conl. R; cf. Philes de anim. propriet. 1467 ὡςπερ μίτους νήθουσι κερκίδος δίχα, ubi itidem aranea describitur || 48 β(ίον) conl. R || 49 θῆραν M || 50 κεκυρμμένος corr. etiam R || 52 μυίας] μύας M; nihil huc facit Photius vol. I. p. 431, 7 sq. (Naber) καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ τ' καὶ δισυλλάβως ὑπὸ τῶν Ἀπτικῶν cf. Lobeckius Pathol. Elem. vol. I. p. 136 et II. p. 25. 31. Noster forma μυῖα utitur n. 109, 30 || ἐς] εἰς M || 53 τίς M ||

- 55 (πολλὴν δὲ τοῖς βλέπουσι τὴν θήραν τότε)
 ὁ μυιαθήρας προξενεῖ θυμηδίαν.
 (Ἄλλ' ἐξαφείς τὸ θαῦμα τῆς θήρας τέως)
 ἐκεῖνό μοι θαύμαζε, κἄν δύνῃ, νόει,
 (ἐκεῖνο, φημί, τὸ ξένον, πῶς ὑγρότης)
- 60 ἐκ κοιλίας ἰούσα τοῦ ζώου μέσης
 (εἰς νῆμα λεπτὸν πήγνυται παραυτίκα)
 καὶ πῶς παγεῖσα μακρὸν ἔστηκε χρόνον,
 (ἔως τάμη τις εἴθ' ἐκὼν ἢ μὴ θέλων).
 Ὡ πῶς ἀράχνης καὶ διαβήτου δίχα
- 65 (κύκλους τοσοῦτους εὐτέχνως διαγράφει),
 δεσμεῖ δὲ τούτους καὶ παραλλήλως πλέκει,
 (καμπὰς συνείρων σφόδρα ποικιλωτά)τας;
 Ὡ πῶς ἐκεῖνος τοὺς μίτους ἀναπτύει
 (καὶ πλῆθος ἐκχεῖ νημάτων ἐκ κοιλίας),
- 70 ποίους τρέφων τοὺς σῆρας ἐν τοῖς ἐντέροις;
 (Ὡ πῶς τὸ νῆμα λεπτότατον κα)λλύνει
 καὶ πῶς τὸν ἰστὸν εὐπρεπέστατα πλέκει,
 (πόθεν τὸ νήθειν ἐκδιδαχθεῖς καὶ) πότε,
 διδάσκαλον δὲ τῆς τέχνης εὐρὼν τίνα,
- 75 (ποῖαν σοφὴν γυναῖκα τὰς ἰστ)ουργίας,
 ποῖαν φιλεργὸν καὶ πονεῖν εἰθισμένην;
 (Ὡ πῶς γλυφεῖον οὐδαμῶς κεκ)τημένους
 ὁπὰς τορευεῖ καὶ σιδηρίου δίχα;

55 θήραν M || 56 μυιαθήρας] praestat, ni fallor, μυιοθήρας || 58 ἐκεῖνο μοι M || 60 ἴουσα C || 61 παραυτίκα M || 62 ἔστηκε M || 63 τίς M || 64 εἴθ' M || 64 διαβήτου] διαβλήτου M || 65 ἐκεῖνος] ἐκεῖνο C || 69 κοιλίας etiam R adsecutus est. Videtur Christophorus ante oculus habuisse Pisidae Hexaem. 1180 sqq. τίς τοὺς ἀράχνας λεπτοδακτύλους πλάσας | νήθειν διδάσκει (cf. v. 73 sq.) καὶ πρὸς ἔργα τοὺς μίτους | ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐντέρων ἀναπτύειν, qui sua Aeliano debet N. A. I. 21 ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκείας νηδύος τοὺς μίτους ἐξάγουσα. De locutione τοὺς μίτους ἀναπτύειν cf. praeterea Philostratus Imag. II. 28, 2 (de araneis) ἀναπτύουσαι τὸ νῆμα || 72 ἰστὸν C || 73 πότε] τότε C || 75 (τεχ)ουργίας coni. R; manifest'a est imitatio Aeliani N. A. I. 21 τὴν δὲ ἀράχνην ἢ φύσιν σοφὴν εἰς ἰστουργίαν ἐδημιούργησεν . . . πάνυ φιλεργούσα, ὡς καὶ τῶν γυναικῶν τὰς μάλιστα εὐχείρας καὶ νῆμα ἀσκητὸν ἐκπονῆσαι δεινὰς μὴ ἀντιπαραβάλλεσθαι. [Extrema expressit Philes de anim. propr. 1464 sq. εὐμήχανος δὲ τῶν ἀραχῶν ἢ φύσιν | καὶ παρθένους νικῶσα λεπτοδακτύλους, qui

- (Ὡ πῶς χαράττειν οἶδε κύ)κλω τῶν κύκλων
 80 γραμμὰς ἐπ' αὐτῶν τῶν κύκλων ἐγκειμένας,
 (ἴσας ἐχούσας πάντοθε)ν διαστάσεις,
 μαθῶν ἐκείνας οὐκ ἔπ' Εὐκλείδου γράφειν,
 (εἰδὼς δὲ πάντως) καὶ πρὸ τοῦ Μαμερτίου,
 ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, καὶ πρὸ τῶν Αἰγυπτίων,
 85 (οὓς εὖρετάς) λέγουσι πρώτους τῆς τέχνης;
 Ὡ πῶς συνάπτει ταῖςδε ταῖς γραμμαῖς ἅμα
 (καὶ ἱομβο)ειδῆς καὶ σκαληρὸν εὐτέχνως,
 οὐκ Ἀρχιμήδην οὔτε μὴν τὸν Ἀρχύταν
 (ἑωρακῶς) που, τοὺς σοφοὺς γεωμέτρως,
 90 οὐ ταῖς ἐκείνων ἐντραφεῖς ὀμιλίαις,
 (οὐ σχημα)τισμῶν ἐκμαθῶν πολλοὺς λόγους,
 οὐ τὰς ἀνίσους οὐδὲ τὰς ἴσας θέσεις
 (οὔτ' ἄλλο) μείζον ἢ μικρὸν τῶν τῆς τέχνης;
 Τίς οὖν Ἐλιαβ ἐξ ὑπερλέπτων μίτων
 95 (ἐπ' ἀέρος το)ιούσδε πῆξει τοὺς δόμους,
 οἴους ἀράχνης δημιουργεῖ καὶ πλέκει,
 (οὔτως ἄρ)ιστα συνδέων μοι τοὺς μίτους,
 ὡς μὴ λελύσθαι ταῖς πνοαῖς τῶν ἀνέμων
 (τὸ σαθρὸν) αὐτῶν καὶ διησθενημένον;
 100 Βεσελεῆλ δὲ ποῖος οὐκ ἀπὸ ξύλων
 (ἄλλ' ἐ)κ μόνιων μάλιστα τῶν μηρυμάτων
 τοιοῦτον ἔργον τεκτονήσει καὶ ξέσει;
 (Τίς) καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀράχνου θαυμάσει

epitheton λεπτοδάντυλος Pisidae Hexaem. 1180 (cf. ad v. 69) sublegit || 79 κύκλω sup-
 plendum esse etiam R vidit || 82 ἀπευκλεί, M; de sententia cf. Aelianus N. A. VI 57
 περὶ φάσκει δὲ καὶ γεωμετρίας δεινὰ· τὸ γούν κέντρον φυλάττουσι· καὶ τὸν ἕξ αὐτοῦ κύκλον καὶ τὴν
 περιφέρειαν ἀκριβοῦσιν ἰσχυρῶς καὶ Εὐκλείδου δέοντα οὐδ' ἐν || 83 πάντως) . . . νεν C ||
 Μαμερτίου] corruptela videtur laborare; ex mea quidem sententia Μαμουρίου delitescit
 cf. Plutarchus Vit. Num. XIII. 3 sqq. p. 68 E || 85 λέγουσι] cf. Menagius ad Laert.
 Diog. VIII. 11 et in tpp. ad Herodot. II. 109 || 87 εἰδῆς C || 89 ὅπου C ||
 92 inc. f. 69^v (M) || 94 ὑπερλέπτων] ὑπερβλέπτων C || 95 ἐπ' αέρος M || . . . τοῦςδε C || πῆξει] πῆξε
 (sic) M || 97 ἰσά C || 98 μηλελύσθαι M || 99 αὐτὸν C || διασθενεῖν Lexicis accedat ||
 100 nominis Βεσελεῆλ prima littera in M evanuit || ἀποξύλων M || 101 οὐκ ἐκ conl. R ||
 103 τίς etiam R supplevit || 104 φράσει] φθάσει C || 105 ἐξασθενεῖ etiam R corr. || 108 τὰ

- καὶ τίς τὰ πάντα τοῦδε πρὸς μέρος φράσει ;
 105 (Ἐξασ)θενεὶ πρὸς ταῦτα καὶ νοῦς καὶ λόγος
 καὶ πᾶσα πάντων δεινότης τῶν δητόρων
 (καὶ πᾶσα πάντων τῶν σοφιστῶν κομψότης
 Τοιαῦτα τῶν σῶν καὶ τὰ μικρὰ πλασμάτων
 (ἀριστοτέ)χνα Σαβαῶθ παντοκράτορ.
 110 Τοῖς οὖν μεγίστοις μηδὲν προσβαλεῖν σθένον
 (ἐκ τῶν μικρῶν ὑμνεῖν σε τολμῶ τὸν μέγαν.

II. (Εἰς τὸν μύρμηκα).

Τὸν νοῦν ὁ μύρμηξ, τὸ βραχὺ ζῶον, μέγας·
 ὃ (σῶμα ποῖον οἶόν ἐστι τὴν φρένα ;)
 ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὃ Θεοῦ γνώσις πόση,
 (ὅς κἂν μικροῖς τοιοῦτον ἰσχύει μέγας ;)

III. Εἰς τὴν ἀνάλημιν.

Ἐκ γῆς ἀπαίρεις εὖ τὰ τῆς γῆς θεῖς λίαν·
 Ἄιδου γὰρ ἤδη τὰς πύλας κλείσας κάτω,
 (πύλας ἀνέρχῃ νῦν ἀνοῖξει τοῦ πόλου),
 δι' ὧν τὸ πλάσμα, Σῶτερ, εἰσάξεις ἅπαν
 5 (καὶ πατρὶ δεῖξεις, οἷα τούτω τὰ σκύλα).

IV. Εἰς τοὺς ἐξωνηθέντας βόλους τοῦ δικτύου παρ' αὐτοῦ.

(Ἀναπλέων χθῆς πρῶτὴν Προποντίδα)
 ἄνδρας κατείδον ἐξ ἀργεντᾶς ἰχθύων
 (βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν βυθῷ μέσῳ).
 Καὶ δὴ παρασχὼν χρύσειον τούτοις ἓνα

μικρὰ] τῶν μικρῶν M || 109 παντοκράτορ C, sed παντοκράτορ conl. R || 110 μηδὲν] οὐδὲν C, ubi οὐδὲν προσβαλεῖν conl. Kuhn p. 133 || 111 ὑμνεῖν M || μέγαν] μέγα M.

II.) = n. CXXV p. 59 R || τοῦ αὐτοῦ lemmati praemittit M || 2 ὃ] α C || οἶόν ἐστι M || 3 γνώσις M || 4 κἂν M.

III.) = n. CXXVI p. 59 R || ante εἰς etc. τοῦ αὐτοῦ habes in M || 1 ἐκ] ε C || 5 τούτω] malim τούτου (scil. τοῦ Ἄιδου).

IV.) = n. CXXVII p. 59 R || τοῦ αὐτοῦ ante εἰς τοὺς κτλ. offert M || τοῦ δικτύου] δικτύου C || 1 Ἀναπλέων] N . . . C || 4 τούτοις] τούτους M || 8 εἴκλον] εἴλεεν M || 9 ἐγραθῆκα]

- 5 ὠν(ησάμην τρεῖς δικτύου χαίρων βόλους),
 ἔξιεν δοκῶν τι καὶ πλεόν τοῦ χρυσίου.
B(άλλουσι τοῖνον · καὶ τὸ μὲν πρῶτον λίθους),
 τὸ δεύτερον δὲ ψάμμον εἴλκον ἐκ βάθους·
 (ὡς δ' ἔγκαθῆκα τὴν σαγήνην τὸ τρίτον),
- 10 ἀνεἴλκον οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὕδωρ μόνον.
Εἰ γοῦν (τινὲς μοι τῶν φιλοῦντων τοὺς μύθους)
τεκμήριον λέγουσι ταῦτα τῆς τύχης,
 ὡς εὐ(τυχῆς ἔγωγε! τί πλεόν θεῶ),
 εἴ μοι χορηγεῖ ταῦτα μάλλον ἢ τύχη,
- 15 ἃ κόσμος αὐτὸς ἀφθονώτατα τρέφει,
 ὕδωρ, λίθους καὶ ψάμμον; Ὡ χρηστῆς τύχης!

V. (*Εἰς τὸν κατορύττοντα τὸ χρυσίον πλούσιον.*

Πρὸς μνάς κεχηγῶς, ὡς γαλῆ τις πρὸς στέαρ,
 (τὸν χρυ)σὸν αὖξεις · πλὴν κατακρύπτεις βόθρω,
 ὡς οὐχὶ σαντῶ, γῆ δὲ τοῦτον συλλέγων,
 (ὁ γῆν) ὑπελθεῖν ἄξιός σὺ καὶ πάλαι.

VI. *Εἰς τοὺς μοναχοὺς τοὺς Προέδρου διὰ τὰς ὕσκας.*

(*Νόμον λαβόντες ἡ)δονὰς φεύγειν βίου*
τῶν ἡδονῶν πίμπλασθε μάλλον εἰς κόρον,

scripsi: ἐγκαθῆκαν M || 11 γοῦν M || 13 εὐτυχῆς] ἀτυχῆς M || θεῶ] θεῶν M || 15 κόσμος] κοσμ . . C.

V.) = n. CXXXIV p. 60 R || τοῦ αὐτοῦ lemmati praemittit M, in C verba eis τὸν (etiam R) κατορύττοντα τὸ χρυσίον πλούσιον lineae spatium explent, itaque falsa est editoris nota (p. 85): »probabilmente nel tit. era espresso un nome che più o meno indicasse la persona a cui veniva diretto l' epigramma « || 1 μνάς] μῆς (μνάς m. pr.) M, at cf. 11, 17 sq. καὶ πρὸς τὰ λαγύρα χρυσοῦ χαίρων μέγα | καθῶς πρὸς εἰς ἄγκιστρον (ἄγκιστρον C) ἔχθρὸς τις λῆγνος || γαλῆ M || 2 τὸν χρυσοῦ] χρυσοῦ σὸν temptabat R || 4 ὁ γῆν] δοκεῖς falso R || ὑπελθεῖν] ὑπελθῶ C, sed ὑπελθεῖν R, qui epigrammatis sententiam non perspexit: »tu coll ambire smodatamente l'oro, ti sei disonorato, ma col seppelirlo, sembri averlo accumulato non per te, ma per la terra che te lo aveva dato. Per tale restituzione mi sembri tornato in onore, avendolo restituito a chi lo dovevi.

VI. = n. CXXXV p. 60 R || τοὺς μοναχοὺς] τὸν μοναχὸν M || τοὺς τοῦ M haud male || 1 ἡδονὰς] etiam R corr. || 2 πίμπλασθε] πίπλασθε C.

- (ἄς καὶ τίθεσθε βρω̄)σιν ἠδεῖαν μάλα.
 Καὶ τίς γὰρ ἄλλη βρω̄σις ὕσκας ἠδίων,
 5 (ἦς ἐμφορεῖσθε καὶ πατεῖ)τε τὸν νόμον,
 ἔσθοντες, οὐ φεύγοντες ἠδονὰς βίου;

VII. Εἰς τὸν σπόγγον.

- Χαῦ(ν)όν τι σῶμα θαῦμα πῶς ὕδωρ φέρει
 (καὶ πῶς ἀπείροις ταῖς ὀπαις τετραγμένον)
 (ἔιδον φυλάττει τῶν ὀπῶν ὑγρὰν φύσιν).
 (Ἦ ποῖα ποιεῖς δημιου(ρ)ική φύσις)
 5 (σὺν πᾶσιν ἄλλοις, οἷς τελεῖς ξενοτρόπως),
 (καὶ ῥ)ευστὰ χαύνοις συγκρατο(ῦ)σα πανσόφως).

Sine ulla intermissione in M secuntur (f. 70^r — 73^v) τοῦ ὑπερτίμου Κωνσταντίνου τοῦ Ψελλοῦ στίχοι λαμβανόμενοι εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Σκληρίνης, quos versus editos habes in Menandreorum appendice p. 56 sqq. (= Rozprawy Wydziału filologicznego Akademii Umiejętności vol. XIV — 1891 — p. 375 sqq.). Itaque dubitari non potest, quin codicis M Christophorea nostro loco finem capiant; longe alia vero ratio est, si collectionis principium in censum venit. Is enim codicis est habitus, ut certi auctoris nomen f. 65^r compareat, duae autem lacunae ante f. 69^r argumentorum contextum interrumpant. Nimirum Georgii Pisidae epigramma XLIX («Wiener Studien» vol. XIV — 1892 — p. 56) f. 65^r excipiunt στίχοι παρακλητικοὶ Συμεῶν μαχίστρου καὶ λογοθέτου τοῦ Δρόμου κατὰ ἀλφάβητον, sed in media oratione abrumpuntur, priusquam carmen ad exitum

VII.) = n CXXXVII et CXXXVIII p. 63 sq. R; scilicet editor perperam duo carmina adgnoscit, quorum prius versu 2. claudit, posterius versu 4. inchoat, versus tertii spatium novo lemmati vindicans || τοῦ αὐτοῦ ante εἰς τὸν σπόγγον exhibet M || 1 inc. f. 70^r (M) || χαῦνόν τι | χαυνόν τι M, καῦ. . . ὄντι C, unde Rocchius καῦσον τι elicuit, infelici interpretatione usus: »mirabil cosa: che un corpo che brucia sopporti l'acqua. È forse un enimma sul fuoco greco, che arde pure nell'acqua, onde è denominato altresì πῶρ ὑγρὸν (Du Cange s. v.) La voce καῦσον può essere dat. fut. part. di καίω, ardo, usata adiectivamente, come a dire corpo che è per ardere« || 4 ποιεῖς] . . . εἰ C || 6 χαύνοις | χαυνοῖς M || συγκρατοῦσα] correxi: συγκρατούσης M (συγκρατο . . . C).

pervenerit*). Secuntur duo folia (f. 66 et 67), vacua illa quidem, sed a recenti bybliopego adiecta, attamen lacunam haudquaquam sarcit f. 68, ubi haec leguntur:

- * * *
- τὸ ἀτελὲς τῆς φύσεως ἀνάληγτόν ποιησαί
 θρηνησῆς, μετὰ ταῦτα δὲ σαυτοῦ τὴν ὄψανίαν.
 Σύζυγε πολυστένακτε, μὴ στέναζε, μὴ θρήνει
 οὐ γὰρ καλὸν τὸν πλάσαντα καλοῦντα παροργίζειν.
- 5 Πρὸς τὸν Θεὸν ἀπόβλεπον καὶ τὸν ἐμὸν πατέρα·
 τούτω σε παρατίθημι σὺν τέκνοις μου φιλότατοις.
 Ἄπιτε πάντες, ἄπιτε, μὴ δὴ με θορυβεῖτε·
 οὐδεὶς γὰρ ὁ λυτρούμενος τῆς ὥρας τοῦ θανάτου.
 Ποῦ μοι πατὴρ φιλόστοργος, ποῦ σύμβιος καὶ τέκνα,
- 10 ποῦ συγγενεῖς καὶ φίλοι μου; πάντως ἀργοῦσι πάντες.
 Μόνος ὑμῶν χωρίζομαι, μόνος ὑμῶν στεροῦμαι,
 μόνος ὁδὸν πορεύομαι, ἐξ ἧς οὐχ ὑποστρέψω.
 Σώζεσθε τέκνα φίλτατα σὺν τῇ μητρὶ καὶ φίλοι·
 τάφος γὰρ ὁ πικρότατος ἀφ' ὑμῶν με χωρίζει.
- 15 Καὶ ζῶν ἐν φίλοις εἶχόν σε Θεόφανες οἰκεῖον
 καὶ τελευτῶν ἀφίημι προνοητὴν τοῦ γένους.

II. Ἐπιτύμβια εἰς τὸν αὐτὸν Χριστοφόρον κατὰ ἀλφάβητον.

Ἄπο περάτων μοι δεῦτε θρήνους οἱ πλέκειν εἰδότες
 φιλοπενθίμοις χορείαις δεσπότου τέλους θρηνησαί.

*) Habes enim versus 28, cum poëma integrum versibus 48 constet cf. Mignei Patrol. Gr. vol. CXIV p. 132. Ceterum occasione data varias lectiones ex M adpropere iuvat: 7 sq. δεῦτε θαυρών ὄμβρος | ἀπὸ ψυχῶν κενώσατε πολλῶν θρήνων ἄξια | ὄμβρους | ἐπὶ ψυχὴν — ἀξίαν rectissime || 9 τι | τι || 9 sq. εἰ νικᾷ σοὶ χρηστότης | Χριστέ, κελαν ἄμετρον, ἐπ' ἐμοὶ νῦν φανεῖτω | σὴ — κακὰ ἅπανα ἐπ' ἐμὲ (ἐπέμει M) νῦν ἐράνη cf. v. 17 || 11 πόσον κρείττον] πόσω κρείττον melius || 12 ὦ bene || 13 πρὸς σέ] πρὸς ἐμὲ || 14 κρᾶζοντι πικρῶς ἔλεον ἐξελιπον ἐλπιδες] κρᾶζω — ἐλέησον — ἐλπὶ (ἐλπιδας?) optime || 15 θανάτου τὸ μνημόσυνον πικρόν τι τοῖς ἀνθρώποις] θάνατε — πικρόν σου recte || 20 χαίρεις δὲ μάλλον σώζων με] χαίρεις δὲ σώζων μάλιστα recte || τοῦτό με] τοῦτο με || 23 ἡμαρτες] ἡμαρτον || 24 ὄντως μόνος] αὐτὸς μόνος cf. 23 || 27 ξένα σοὶ] ξένα σου rectius.

Adnotatio critica: I.) 7 μὴ δῆ] malim: μηδέ || 10 ἀργοῦσι M || 11 χωρίζομαι] χωρίζομαι M || 12 οὐχ' M || 15 εἶχον σε M.

II.) Lem. τον M || 2 vox φιλοπένθος in Lexicis deest || 3 ἰπτάμενον ἐπ' ἀνθρώπους M ||

- Βέλος ἀρχῆθεν θανάτου ἰπτάμενον ἐπ' ἀνθρώπους
πάντας δμόσε πρὸς τάφον ἀνηλεῶς συνελαύνει.
- 5 Γῆθεν τὸ πάλαι πλασθέντες πρὸς γῆν ἐτάχθημεν αὐθις
ἀνθυποστρέφειν· δι' ὅπερ οὐδεὶς παρέλθοι τὸν τάφον.
Δόγμα προνοίας τῆς ἄνω κρατῆσαν ἀμεταστρέπτως
καὶ τὸν Χριστόκλητον ἄρτι δεσπότην τέμνει θανάτῳ.
"Ελαμπες δίκην ἀστέρος, ἠῦγαζες σύγκλητον πᾶσαν
- 10 ἔδυσ πρὸς τάφον ἀθρόως, ἐπλησας ζόφου τὰ πάντα.
Ζέοντα πόθον πρὸς πᾶσαν γραφὴν ἀπλώσας καρδίας·
ἐκεῖθεν ἦντλεις ἀφθόνως παιδαγωγίας ἐνθέους.
"Ηκμαζες πλέον ἐν ἔργοις τοὺς λόγους θεῖς ὑποβάθραν,
ἐξ ὧν ἐκόσμηις τὸ στέφος λόγους συνάπτων ἐν κράτει.
- 15 Θνητὴν εἰδὼς πᾶσαν φύσιν κάτω τὸν ὄγκον ἀπέσπας,
μετριοφρόνως πρὸς πάντας διατελῶν ὑπηκόους.
Ἰγνηλατῶν μονοτρόπων βίους ἐξ ἔρωτος θείου
ἐφάμιλλον τῆς ἐκείνων σαντὸν ἐδείκνυς χορείας.
Κόρον κρειπτόνων οὐκ ἔχων φιλοκαλίαις ἐτέροπου
- 20 τὸ δραστικὸν τοῦ νοός σου κὰν τούτοις θέλων προφθάνειν.
Λύρας ἠδύτερον ἄσμα τῆς Ὀρφικῆς ἀναπέμπων
ἐν ἀγρυπνίαις παινύχοις ἔτερπες τὸν στεφοδότην.
Μόνον πατρὶ καθυπεύκτων αὐτὸς εὐρέθης ἐν βίῃ,
τῆς βασιλείας τὸ ἕψος ἀμείψας δούλου πρὸς σχῆμα.
- 25 Νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν πανευσεβῶς καθαγνίσας
ἐκ τῶν ἐνύλων καὶ κάτω πρὸς κάλλος θεῖον ἀνήγου.
Ξένον σε θέαμα πόλις ἔτρεφεν, εἶχεν ἐκ νέου,
ἐν σοὶ τῶν πρὶν συμπτωμάτων ἀνόρθωσιν προσδοκῶσα.
Οἱ ἔρασταὶ τῆς σοφίας σε τὸν σοφὸν ἐπεπόθουν,
- 30 κανονικοὶ τὸν κανόνα καὶ νομογράφοι τὸν νόμον.
Πολυπειρίαν ἀθροίσας νομίμων βιβλίων ἐν φύσει
τὸ δίκαιον ἀνηρέυνας κολάζων πᾶν τὸ πρὸς χάριν.

- Ῥόδοις ὁμοίως ἀνθούσι κυπρίζων, ἴσα δὲ κρίων
 τό πρόσωπον, πῶς ἀθρόως κατεμαράνθης θανάτῳ ;
 35 Σφοδρὰ θερμοῦτης καὶ λάβρος συμφλέγουσα πᾶν τὸ σῶμα
 τῆς ζωτικῆς σε νοτίδος ἔδειξεν ἀνικμον, ἀναξ.
 Τίς ὀφθαλμοὺς τοὺς ὠραίους μύσαντας βλέπων θανάτῳ
 οὐκ ἂν ὠλόλυξε μέγα, οὐ θρήνοις ἔξανε κόμην ;
 Ἐπὸ σὴν κλίνην ὁ δῆμος περιχυθεὶς Βυζαντίων
 40 συνθνήσκειν σοι προηροῦντο ἢ σοῦ χωρὶς βλέπειν φάος.
 Φωσφόρος ἄπνουν σε βλέπων κατεμελαίνεται ζόφῳ
 πῶς γὰρ ἠνέσχετο βλέπειν σοῦ δύναντος ἐν τῷ τάφῳ ;
 Χαρμονικῶς μετ' ἀγγέλων, οἶδα, χορεύεις ἀξίως·
 ἀλλ' ἐπὶ σὸν βλέπον δοῦλον, ψυχαγωγῶν τεθλιμμένον.
 45 Ψυχὴ γλυκεῖα δεσπότου, μικρὸν ἀψίδας τὰς ἄνω
 λιποῦσα, κἂν ἐν ὀνειροῖς παρηγοροῦ τὸν πατέρα
 Ὡ δέσποτα Χριστοφόρε, χριστομιμῆτῳ σου τρόπῳ
 ἐπιτυμβίους σοι θρήνους προσφέροντα σὺ προσδέχου.

III. Ἐτερον ἀλφαβητάριον εἰς τὸν αὐτόν, ἔχον προοίμιον · τὴν
 θάλασσαν εἰς δάκρυα τίς μεταστοιχειώσει, τίς χρόνος παρεκτείνων
 κλαῦσαι μοι τὸν δεσπότην ;

- Ἄπανα κτῆσις πένθησον, σκυθρόπασσον καὶ κλαῦσον,
 ὀρῶσα τὸν δεσπότην σου νεκρὸν ἄπνουν ἐν τάφῳ.
 Βρότειος νοῦς εκπλήττεται τοὺς λόγους τῆς προνοίας,
 πῶς, ὃν ἀνάσσειν ἔχρησεν, ἐξέτεμεν ὡς κλάδον.
 5 Γῆρας πατρὸς ἐκαίνιζεν ἐν σκήπτροις ἐπακμάζων
 καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἔτρεφε διαδοχῆς τοῦ κράτους.
 Δεσμῶ τῆς ἀγαπήσεως συνδούμενος πρὸς πάντας
 τὰς ἔχθρας ἀπερῶάπιζες, ψυχοβλαβεῖς αἰτίας.

ἀνήγων M || 34 κατεμαράνθης] κατεμαράνθη M || 35 λάβρος] λαῦρος M || 37 ὠραίους] ὀραίους
 M || 38 ἔξανε M || 43 inc. f. 68^v || 45 γλυκεῖα M || ἀψίδας M || 46 παρηγοροῦ] παρηγορῶν M ;
 mediam vocis formam reponere malui quam παρηγόρει || 48 προσφέροντα σὺ] προσφέ-
 ροντά σοι M.

III.) Lem.: voce ἀλφαβητάριον (= ἀλφαβητάριον) Lexica carent || κλαῦσαι μοι] κλαῦ-
 σάι M (unde κλαῦσαι μοι elicere noli) || 2 σοι] μου ? || ἄπνουν M || in mg. ὦ πένθους ἀπαρα-
 κλήτου || 3 βρότειος] βρότιος M || 4 ἔχρησεν] ἔχρισεν M || 9 παύσατε] παύσατε M, quae scri-

- 'Ρεΐθρα Νειλῶα παύσασθε πρὸς θάλασσαν εἰςρέειν
 10 κρουνοὺς ἡμῖν δανείσατε πρὸς κένωσιν δακρῶν!
 Ἐκόσμεις τὸ βασιλεῖον διάδημα τοῖς τρόποις
 καὶ τὴν πορφύραν λάμπουσαν ἐδείκνυς λαμπροτέραν.
 Ζήλω Θεοῦ νυττόμενος τῶν πονηρῶν ἀπείχου,
 ἀδρύπτωτον φυλάττων σου ψυχῆς τὸ κατ' εἰκόνα.
 15 Ἡ φύσις αἰδουμένη σου τὸ κόσμημα τοῦ βίου
 ἀθάνατον ἐπηύχετο κατέχειν σε ὡς στήλην.
 Θαυμάσατε τὸν μίξαντα ταπεινώσιν ἐν δόξῃ,
 δι' ὧνπερ κατεπράϋνε καὶ θηριώδεις γνώμας!
 Ὅρη, βουνοὶ καὶ φάραγγες, ἤξαστε θρηνηοδίας·
 20 τοῦ πάθους γὰρ τὸ μέγεθος καὶ ἄψυχα μαλαττεῖ.
 Ἰλαρὸν πᾶσιν ἔβλεπες, εὐπρόσιτον οἰκέταις,
 τοῖς μὲν πατῆρ γενόμενος, τῶν δὲ κουφίζων λύπας.
 Καὶ πῶς οὐ ξένον πέφυκεν, οὐχ ὑπερβαῖνον φύσιν,
 ἐφ' οἷς ἄλλοι κομπάζουσι, συνταπεινοῦσθαι τοῦτον;
 25 Λάμπων ἐν τέκνοις ἄριστα πατρὸς δεσπότητος ἄλλος
 πατῆρ φιλόπαις γέγονας φανεῖς κατ' ἄμφω τύπος.
 Μετήρχου γνώσιν ἅπασαν ψυχωφελῆ καὶ θεῖαν,
 δι' ἧς παθῶν ἐκοίμιζες ἀτίθασσα θηρία.
 Χορὸς ἀστέρων κέκρυπται πυρσεύειν τὴν ἐσπέραν·
 30 ἐκ σοῦ γὰρ ἐδανείζοντο τὸ φῶς τῆς θαλασσίας.
 Νεκρὸν σε πόλις βλέπουσα φερόμενον ἐν τάφῳ
 τοῖς ὀδυσμοῖς ἐκάλυπτε βροτῶν μεγίστους ἦχους.
 Ξάνατε κόμας, ξάνατε, σπαράξατε χιτῶνας,
 τοῖς θρήνοις ἀλαλάξατε πενθοῦντες τὸν δεσπότην.
 35 Ὅμβροι δακρῶν ῥέοντες ἐξ ὑπερτάτων δόμων
 ὡς ποταμοὶ κατέβρεχον χρυσοκόλλητον κλίην.
 Ἰόθῳ καὶ γὰρ κρατούμενος ὁ δῆμος Βυζαντίων

ptura apud scriptorem Byzantinum ferri potest || εἰςρέειν M || 11 διάδημα] διάδειμα M ||
 in mg. ὦ (pro ὦ) τρόπων χριστομυήτων || 14 ἀδρύπτωτον M || expecto: σουλάττων ψυχὴν αὐτοῦ κατ'
 εἰκόνα || 15 κόσμημα M || 22 πατῆρ] παυστήρ? at cf. 47 || in mg. ὦ γνώμης συμπαθεστάτης! || 23 οὐχ'
 M || 24 ἐφοῖς M || ἄλλοι] scripsi: ἄλλα M || 27 ψυχοφελῆ M a m. pr. || Ψεῖαν M || 28 in mg.
 ὦ φύσις δραστηκωτάτη! || 32 in mg. ὦ πράγματος ἀδοκίτου! || 34 ἀλαλάξατε M || 35 ἐξυπερτά-

- τῷ βασιλεῖ προσέφερον ἐντάφιον τοὺς θρήνους.
 Τρυγῶν ἢ τὸν ὁμόζυγον θρηνοῦσα λειοπότα
 40 σὺν τῇ δεσποίνῃ θρήνησον τὴν ἄωρον χηρείαν.
 Ῥεῖθρα δακρύων ῥάνατε κυκλώσαντες τὸν τάφον
 καὶ τοῦτον παρεδρέοντες ἀσίγητα πενθεῖτε.
 Σταγῶσι πάντες χρήσασθε, ὑετῷ ἀμετρήτῳ,
 ὡς ἄνπερ διαρκέσητε θρηνοῦντες τὸν δεσπότην.
 45 Τὸν τάφον τὸν ἐπώδυνον πᾶς βλέπων στεναξάτω
 οὔτος γὰρ συνεκάλυψε τοῦ κόσμου τὴν ἐλπίδα.
 Τίου πατὴρ ἐστέρηται, ἡμεῖς πατρὸς ἡμέρου,
 ἢ πόλις τοῦ κοσμήτορος, τοῦ στρατηγοῦ τὰ ὄπλα.
 Μῦθοι φωςφόρον λέγουσι νεκροῖς κατακλιθῆναι,
 50 νῦν δὲ κευθμῶνας δύσεται μετὰ νεκρῶν ὄρων σε.

* * *

Neque folii principium cum praecedentibus neque finem cum f. 69^r cohaerere in oculos incurrit. Ac primum quidem carminis primi exordium desideramus, quo suprema hominis morientis verba continentur, quibus patrem (5. 9), mulierem (3 sqq. 9. 13) liberosque (6. 9. 13) superstites adloquitur ac Theophanem amicum liberorum orbitati tutorem instituit (15 sqq.). Pondus vero proxima adferre videntur poëmatia, quae quidem de Christophoro agi evincant. Sane primo obtutu coniectura de Christophoro Mitylenaeo se offert, quae cogitatio etiam Krumbacheri animum subiit, cum oculo veloci versus in codice percurrisset (Geschichte der byzantinischen Litteratur² p. 739), sed adcuratius re pensitata tantum abest, ut sententia illa comprobetur, ut perfacilem rationem redarguendi et refellendi obtineamus. Etenim Christophorus Mitylenaeus proconsulis, patricii, scribae (ὑπουργεὺς τοῦ βασιλέως cf. n. 114, 129 p. 56 R.), iudicis (κριτὴς τῆς Παρλαγονίας καὶ τῶν Ἀρμενικῶν: cod. Vatic. Gr.

των M || 42 in mg. ναὶ κλαύσατε, ναὶ θρήνησατε || 44 ὡς ἄνπερ M || 49 φωςφόρον] φωςφόρος M || κατακλιθῆναι M || 50 κευθμῶνας] κευμῶνας M || μετανεκρῶν M. — In v. 50 desinit f. 68^v, f. 69^r Christophori Mitylenaei reliquias exhibet. Sed alphabetarii ratio lacunam accurate definire permittit. Carmen enim ita in litteras digestum est, ut unaquaeque littera versuum par occupet. Quae cum ita sint, φ χ ψ ω octo versus sibi reposcunt. Praeterea non servato litterarum ordine octonis versibus bini subiciuntur (cf. 9 sq. 19 sq. 29 sq. 39 sq. 49. sq.), unde poëma totum sexaginta versibus constitisse sequitur.

n. 1357 f. 82 cf. Bekkeri Anecd. Gr. vol. III. p. 1089) gradus tenebat, contra in carm. II. et III. Christophorus prodit (II. 47 cl. 8), celeberrimi (II. 23) imperatoris (III. 38 cl. 25) filius, succesioni imperii destinatus (III. 4. 6; cf. insuper II. 14 sq. 24, III. 5. 11 sq. cll. ἀναξ II. 36, δεσπότης II. 2. 8. 45. 47, III. 2. 34. 44, κοσμητήτωρ III. 48), cuius mors subita (II. 10. 34) et immatura (III. 40) patrem orbavit (II. 46, III. 47) iam aetate provectum (III. 5), uxorem dilectissimam (III. 39 sq.) liberosque carissimos (III. 26) et ingenue educatos (II. 12), optimam vero spem Byzantii (II. 27 sq. cl. II. 39, III. 37 sq.) totiusque orbis terrarum (III. 46) infregit, quippe qui magna pietatis (II. 22. 25 sq. III. 13 sq. cl. II. 11. 17 sq. 47, III. 27), iustitiae (II. 32), sapientiae (II. 29) laude floruisset simulque modestissimus fuisset (II. 15. 24, III. 17. 24) et comissimus erga subditos (II. 16, III. 21 sq. cl. III. 47), tuendi vero regendique exercitus peritissimum (III. 48) et omnis divini (II. 30) atque humani (II. 30 sq.) iuris consultissimum se praestitisset. Quos threnos funebres (II. 48) haud diu (II. 8) post obitum principis illustrissimi (II. 9) »servus« quidam (II. 44) composuit, neque a veri similitudine sententia nostra abhorret, eidem poëtae etiam carmen primum vindicandum esse, ubi Christophoro morienti oratio poëtica adtribuitur, qui litteris ac studiis litterarum deditus (II. 27 cl. 21) inprimis ex poësi videtur voluptatem cepisse (II. 21). Quodsi temporum ratio in quaestionem vocatur, aptissime omnia quadrant in Christophorum, Romani Lecapeni filium, qui mense Augusto a. 931 extinctus est πολλά κοψαμένου (καὶ Σρηγήσαντος addit Theoph.) αὐτὸν τοῦ πατρὸς (μεῖζον ἢ κατ' Αἰγυπτίους subiungit Theoph.), ὡς ἤδη εἰς γῆρας αὐτοῦ ἐληλακότος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἔτι νηπίων ὄντων (Georgius Monach. p. 911, 18 sqq. et Theophanes Continuatus p. 420, 18 sqq. ed. Bonn.). Quo posito atque concesso etiam Theophanis persona, cui Christophorus hora suprema suorum tutelam committit (I. 15 sq.), adcurate designari potest, siquidem ille πρωτοβεστιάριος καὶ παραδυναστεύων intelligendus est, qui Romano imperante ad summos honores provectus¹⁾ praecipuo in pretio apud heredem regni fuit, ut qui matrimonium inter Mariam, Christophori filiam, et Petrum Bulgarum conciliasset ac munere paranymphi in nuptiarum sollæmnibus fungeretur cf. Georgius Monachus p. 905, 17 sqq., Theophanes Continuatus p. 413, 22 sqq., Cedrenus vol. II. p. 309, 21 sqq. (Bonn.)²⁾.

¹⁾ A Constantino Porphyrogeuneto in exilium missus est cf. Symeo Magister p. 754, 5 sqq., Georgius Monachus p. 923, 9 sq., Theophanes Contin. p. 440, 21, Cedrenus vol. II. p. 327, 24, Leo Grammaticus p. 330, 13 (Bonn.).

²⁾ Brevius rem narrat Symeo Magister p. 741, 8 sqq. cf. etiam Leo Grammaticus p. 317, 2 sqq. (Bonn.).

Difficilior de carminum conditore est quaestio: temporis enim tantummodo indicia restant, quae quidem versus paulo post Christophori mortem (a. 931), antequam Romanus Lecapenus imperio cessisset (944) exitisse declarent, poëtae autem mentio (II. 44 ἀλλ' ἐπὶ σὸν βλῆσον δοῦλον, ψυχᾶγωγῶν τε Σλημμένον¹) utpote nimis ampla ac parum definita nullam coniecturae ansam praebet. Neque quidquam codicis habitus iuvat, in quo Symeonis versus praecedant, cum inter f. 65 et 68 lacuna manifesta hiet. Quòd si quis mera coniectura ductus hiatus ita explendum esse statuerit, ut omnia poëmata ad idem lemma trahantur, non magno opere refragabor: temporum enim ratio congruit, quamquam Symeo Magister et Logotheta etiam Ioannis I. Tzimiscae imperium (969--976) vidit, simulque ex alphabetariis componendis Symeonem delectationem quaesivisse constat (cf. Krumbacher o. l. p. 718 sqq.).

D. Cracoviae.

Leo Sternbach.

¹) Nihil huc facit III. 47 υἱὸς πατὴρ ἐστέθηται, ἡμεῖς πατρὸς ἡμέρου.

